

„Stoga budni budite i u svako doba molite ...“

Prva nedjelja Došašća uvela nas je u razdoblje očekivanja Isusovog dolaska o blagdanu Božića. Poznajemo, naime, trostruki Kristov dolazak. Prvi Isusov dolazak dogodio se pred gotovo dvije tisuće godina, kada se rodio kao malo i nejakom dijete u betlehemskej štalici i živio s nama u svemu jednak, osim u grijehu, kada je propovijedao istinu o Bogu i čovjeku, liječio bolesne i svoj život položio za oprostjenje naših grijeha, uskrsnuvši od mrtvih. Drugi njegov dolazak dogodit će se na kraju vremena, kada će slavan doći i očitovati se svakom stvorenju, sudeći svijet po Božjoj istini. Vrijeme njegovog slavnog dolaska nitko ne zna i ono je pridržano samome nebeskome Ocu, te razdoblje od njegovog prvog dolaska do konačnog dolaska u slavi postaje vrijeme njegovog trećeg ili srednjeg dolaska, jer se nalazi u sredini između prvog i posljednjeg, što je ujedno i vrijeme Crkve.

U svom prvom dijelu današnje evanđelje opisuje događaje koji će prethoditi Isusovom slavnim dolasku. S jedne strane to su znaci na nebeskim tijelima, suncu mjesecu i zvijezdama, a s druge strane to su nevolje na zemlji, prouzročene tjeskobom naroda zbog huke mora i valovlja. U svom opisu evanđelist Luka povezuje nas s biblijskim recima koji opisuju stvaranje svijeta, gdje su svi spomenuti elementi, bilo na nebu bilo na zemlji, učvršćeni i postavljeni na vlastita mjesta. Luka želi reći da sve što je stvoreno nije čvrsto niti apsolutno, pa ni čvrsti elementi nebeskih tijela ili zemlje. Sve je stvorenje podložno promjenljivosti, raspadljivosti i prolaznosti, a samo Božja Riječ može čovjeku ostati čvrsti oslonac na koji se on može osloniti. Živeći u svijetu prolaznosti i mijena, uzaludno je tražiti različite vrste osiguranja i sigurnosti, jer jedino je Bog čovjeku čvrsti oslonac u trenucima rušenja svjetskih sila, bilo onih prirodnih ili društveno-ekonomskih. Potresna iskustva što prethode drugi Kristov dolazak, a što ih opisuje evanđelist Luka, obično postaju izvor straha i nemira modernome čovjeku, a upravo suprotno govori nastavak teksta: *„Kad se sve to stane zbivati, uspravite se i podignite glave jer se približuje vaše otkupljenje.“*

Isus nas oslobađa straha pred budućnošću, pa i pred najgorim mogućim scenarijem prirodnih katastrofa i nevolja, ali nas s druge strane upozorava da je prava opasnost u sadašnjem trenutku i načinu života kako živimo sadašnji trenutak, jer je to trenutak Isusovog neprimjetnog srednjeg dolaska. Upravo o tome govori drugi dio današnjega evanđelja: *„Pazite na se da vam srca ne otežaju u proždrljivosti, pijanstvu i u životnim brigama...“* Jelo i piće osnovne su čovjekove potrebe. Čovjek radi i brine kako bi zadovoljio svoje osnovne potrebe kao i potrebe članova obitelji za koje je odgovoran. S druge strane ako čovjek pretjera u zadovoljavanju tih osnovnih potreba, te jede i pije bez kraja i konca, kada pretjera u brizi za svoj život, te mu se život pretvori u jednu veliku brigu koja mu noću neda zaspiti, a ujutro ga prijevremena budi, tada sve to počinje poput tereta sjedati na čovjekovo srce i on postaje nesposoban prepoznati svakoga dana Isusov srednji dolazak u njegov život. Srce ili unutarnji život modernih ljudi opterećen je prekomjernim materijalnim standardom, te čovjek poput zahuktane lokomotive juri i guta ugljen modernog standarda, ne uvažavajući granice svoje stvorenosti: *„Neka je samo više... Neka bude još bolje...“*, misli moderni čovjek. Kada osnovne čovjekove potrebe preuzmu komandu nad bogatstvom

intelektualnog i emotivnog čovjekovog života, što Isus zove srcem, tada čovjek prestaje primjećivati ljude pored sebe. Žena postaje muškarcu objekt vlastite požude i zadovoljavanja a muškarac postaje rob posla, te u znoju lica svoga krvavo zarađuje kruh boljega standarda, upravo onako kako ih opisuje Knjiga Postanka u trećem poglavlju (Post 3,16-19), u trenutku kada Bog prve ljude zove na odgovornost nakon počinjenoga grijeha.

Snažnom nagonu neopravdanih osnovnih potreba života, čovjek se opire stavljajući naglasak na bogatstvo unutarnjega života, te Isus završnom rečenicom današnjega evanđelja ovako preporučuje: „*Stoga budni budite i u svako doba molite...*“. Dvije su akcije preporučene. Prva je: „*Budni budite!*“ Ako se čovjek želi oprijeti neopravdanom i nasilnom nagonu za samoodržanje, tada najprije treba biti svjestan njegove jačine. Nije ovdje samo riječ o vanjskim utjecajima društva ili različitim zavodnjima, već je puno više riječ o svjesnom životu koji čovjek treba započeti živjeti. Veoma često su nam oči otvorene, ali naša pamet kao da spava. Ljutimo se kada adolescentima nešto govorimo i čini nam se kao da nas ne čuju, jer žive u nekom svom svijetu, a često se i sami tako ponašamo unutar obitelji, kada jedni druge ne doživljavamo, makar smo pri punoj svijesti. Nerijetko nas tragedije probude, a blagoslovljena je ona bolest u kojoj čovjek počinje otvarati svoje oči za nove stvarnosti i uši za govore ljudi koji ga okružuju. Druga akcija koju Isus preporučuje je: „*...u svako doba molite...*“. Iz susreta s Božanskim Stvoriteljem čovjek crpi snagu nadvladati vlastite nagone, koje je taj isti Stvoritelj utisnuo u čovjeka, ali mu je također dao sredstva kojima se može svakoga dana sve više očovječiti, nadilazeći samoga sebe i postajući više čovjek. U molitvenom susretu s Bogom, božanska snaga pretače se iz neizmjernog Božjeg bića u moje malo ljudsko biće, te me smiruje u mojim strahovima radi nesigurne budućnosti. Prava molitva osvježuje čovjeka, te ima graditeljsku snagu jaču od atomske bombe, jer razrušenu čovjekovu životnu strukturu ponovno postavlja na noge.

U vremenu Došašća pronađimo vremena za ostvariti Isusovu rečenicu: „*Stoga budni budite i u svako doba molite...*“.